

Bereti Gábor

Egy ölelés, egy szó

Egy ölelés, egy szó, egy pillanat vagy.

S ha akarnád,
a kitátott szájú éjszakák szélén
mi parázslanánk.

Hogy világnak láthassam magamat benned,
csillagok sóhaja alatt merülök véled,
szerelem hullámába.

Szólnék hozzád,
értenéd lélegzésem, arcod zengené vérem,
hitnek szívemre te hajolnál.

Mint a gázláng kékje, lobog sóhajom érted.

Ha ajkadról indulna a forradalom:
ez a szerelem,
bolondként, talán a halálba,
értünk az égen, felhőhajú Hold táncolna!

Hiába kiáltozom

Hiába kiáltozom neved.
A hóesés téged is befedett.
Hiányod megérint
fekete szalaggal kötve be szemem.

Kinyújtott kezeimbe
befészkel a félelem.
Nyomon nyomot hagyok
ha most látnál
azt hinnéd táncolok.
A keresés megszállottságával
csipkebokrot vérzek a hóra
hogyha mégis elindulnál
pihenhess alatta.

Inkább nem repül

Föld hátán út,
Sebességét berregve a motor
azon szalad.

Futásától hízó por kergeti.

Ahogy lohol,
ráterjed a mezőre, bokrot,
füvet fullasztani.

A gödrökbe szél bágyad –
inkább nem repül.

Most vele vagyok, nem
egyedül.

Homlokomon

Homlokomon szavak hajladoznak.
A szél,
kutyák vonítását tekeri rám.

S míg lehullik ajkamról pirosa,
kémények füstjével
hazámhoz kötöz.

Havas, fagyott földekről

Havas, fagyott földekről száll
apró zajokkal, égő, kékes sóhajokkal
suttogástól puhán az ének,
barátaim, a hangom

Jóslattá foszlik a télben,
s leng esendően, mintha a végtelen űrben
az élete lenne e könnyelmű
játék. Hiszen tudja jól,

e nádszál hidegben, lassan,
miként a jövőbe növvő gyökeres semmi,
a romló idő hangjai ellen
dallá mi fogunk lenni